

PARLEM DE CUINA

7 dies i 6 nits a Estònia

Per a la jornada gastronòmica d'avui viatjarem quasi uns 3000 quilometres fins al nord d'europa, a Estònia.

Aquest petit país limítrofa de Rússia i Letònia, i banyat del mar Bàltic, fou el destí del grup Estol de Tramuntana per a participar en el festival Märjamaa Folk 2009 (<http://www.marjamaafolk.ee/>), a la petita ciutat de Märjamaa a 60 quilòmetres de la capital Tallin.

Foren uns dies intensos d'intercanvis, de coneixença, de descobertes, de música i dansa i com no, de gastronomia. Ho he de reconèixer, quant fa uns mesos ens proposaren viatjar a Estònia, vaig tenir que agafar un mapa per a situar-lo, però ara que conec aquest petit país de prop d'1 milió i mig d'habitants, he quedat convidat per a tornar-hi i visitar-lo de nou.

Abans de seguir, una curiositat a destacar d'aquest país es la seva immensa verdor (ara, a l'estiu, ja que a l'hivern es torna blanc) i la seva extensió plana, de fet la seva cota màxima es de sols 400 metres.

Als membres de l'Estol ens allotjaren en un centre educatiu i malgrat es pugui pensar que en un lloc així la cuina no seria de lo millor, la veritat que ens va sorprendre gratament a tothom, a més les vegades que tinguérem oportunitat de menjar fora del nostre improvisat "hotel" acabaren de confirmar la qualitat i la dedicació a la gastronomia del poble Estonià.

Abundants fruits del bosc, arròs pilaw, Kèfir, pa de civada i altres cereals, carn estofada, peix fumat, peix salat, Kaukassia Plov (un plat d'arròs amb verdures; que curiosament alguns dels membres de l'Estol coincidírem en que feia gust a Sopes Mallorquines), col bullida, crua i

estofada, patates, tomàtiques i com no cogombres de mil maneres, conformaren l'assortiment gastronòmic de la setmana. Però el que més ens agradà fou un plat, tipus lasanya, amb tomàtiga, patates, formatge, carn, mongetes, anomenat, si ho vaig entendre bé, "Ruit." Plat que ens serviren enmig d'un bosc després d'una actuació de la que

tots en gaudirem molt.

Com a curiositat indicar que malgrat la carn més consumida és la de porc, vedell ai pollastre, en alguns llocs es pot menjar ren i os, aquest, malgrat que ens aquestes latitud no està en perill d'extinció, si que te una cauta de

caça a l'any, per lo que no tots els restaurants el poden oferir, però si es busca podem degustar la seva exquisida carn.

Pel que fa a les begudes la institucional és la cervesa, però també es consumeix el Vodka i curiosament l'aigua és sempre amb gas o aromatitzada amb llimona o suc; de fet teníem problemes per trobar aigua natural, fins hi tot als centres comercials grossos.

Però com sempre tot te un final i acabarem el nostre periple per terres d'aquesta petita república ex-soviètica, sopant alguns dels membres, al que és el restaurant més antic del país "Olde Hansa" a Tallin, una local mitjaval que ja fa prop de 700 anys que serveix menjar als comerciants i viatjants. Una experiència indescriptible i que acabà d'arrodonir la setmana folklòric-gastronòmica a Estònia. Podeu veure més informació del viatge a la web de l'Estol De Tramuntana a www.estoldetramuntana.com o unint-vos al grup de l'Estol al facebook a

<http://www.facebook.com/srph.php?nm=estol+de+tramuntana#/group.php?gid=45579463658&ref=ts>

Les fotografies que acompanya a aquest article corresponen a la jornada gastronòmica a l'"Olde Hansa" i a la carta, en espanyol, del mateix restaurant.

Bona setmana i ens trobam aquí mateix dintre de set dies, o com es diria en estonià (i que hem perdonin els puristes d'aquest idioma): **Nautige ja oleme järgmisel nädalal siit.**

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

F. Massa, estadístiques i llei de la sincronicitat

Dia 25 del mes de juliol, coincidint amb Sant Jaume, mentre s'estava desenvolupant una carrera de fórmula 1 i rodava a la Q2, del Gran Premi d'Hongria, el circuit d'Hungaroring, un dels participants amb la casa Ferrari, en Felipe Massa, li va copejar una molla del cotxe d'un dels seus companys d'equip. Amb tan mala fortuna que li esclata la visera del casc, provocant que el seu Ferrari s'estavellés contra les tanques de protecció a més de 190 k/h. No tan sols això, sinó que el deixà fora de coneixement. Sinó fos, perquè és una autèntica realitat, podria ésser molt bé un començament d'un relat novel·lat.

Els resultats del cop brutal fou fractura de crani de l'os superorbital esquerra i traumatisme cranial. Les darreres notícies eren que es trobava en coma induït i respiració assistida. Fou operat i ara està estable, així i tot els metges volen que passin tres dies per avaluar sinó hi ha hagut danys cerebrals i la seva importància.

A partir del fet, un que com és habitual continua fent-se preguntes; es va fer la següent reflexió: Aquestes loteries tan estranyes que si les traslladéssim al món de les possibilitats, estadístiques, el percentatge de possibilitats possiblement seria 1 entre milions, però el més curiós és que ocorren.

A vegades m'he demanat quins mecanismes, quantes variants han d'arribar a concórrer, perquè es pugui produir un fet com aquest. Tal volta és el primer en el món en la història de les carreres de fórmula 1. També m'encantaria saber si un succés així porta algun tipus de missatge, tant pel que el pateix com per tots els altres que l'hem vist. Si ho miram fredament: Una persona que anava a molta velocitat una simple molla l'he tret del camí i l'ha deixat hospitalitzat i greument ferit. Tal volta per a ell, si tingui un missatge i a lo millor li troba el seu significat. Pels altres igual també. Anant a aquesta velocitat no es veu res, igual hem de desaccelerar per gaudir realment del camí de la vida. Aquesta podria ésser la meua interpretació.

Fa estona vaig escriure sobre la llei de la sincronia i no record si vaig contar una situació que em va ocórrer. Vaig anar a una exposició d'un escultor italià a Sant

Antoni de Viana de Palma. Curiosa mostra, on una música relaxant et donava l'entrada i et trobaves dins la capella, il·luminada per llums difuses i rodejats de formes de diverses mides, que semblaven formes de la verge, malgrat no tingués cap gest definit. Formes de línies corbes, suaus que t'indueïen a tocar-les, acaronar-les, fet que realment era el que et demanava l'autor de l'exposició. Formes suaus, càlides, d'altres, més fredes, de diferents materials, colors i textures, que com podeu suposar, i endevinareu, vaig estar acaronent; a instants amb els ulls oberts mirant-les i d'altres amb els ulls clucs, intentant aprofundir interiorment a través del sentit del tacte, i de l'oïda mentre escoltava aquella música plàcida.

Quan ja estava a punt de partir, a la porta hi havia una persona de l'organització amb qui vaig estar parlant una estona sobre les sensacions que havia anat sentint, i també del món energètic i sobre l'espiritualitat; em va recomanar un llibre, que jo en altres articles també l'he recomanat: "El poder del ahora" d'en Eckhart Tolle. Desconeixia l'editorial i li vaig dir que intentaria esbrinar-la. Ens intercanviarem els telèfons per si alguns dels dos la trobava.

Partint cap a l'estació del tren, en aquells moments vivia a Bunyola, em vaig aturar al quiosc de l'altre costat de la plaça d'Espanya per comprar la revista "Más allá". La meua sorpresa fou majúscula quan obrint-la per una pàgina a l'atzar em vaig trobar amb una entrevista a l'autor del llibre i en ella informaven de l'editorial. Quan vaig arribar a casa vaig telefonar a Aina, que era el nom de la persona de l'organització, li vaig contar la troballa de l'editorial i com havia ocorregut i flipava en colors.

De segur que a molts dels que em llegiu vos han ocorregut situacions semblants, exemples: Estàs pensant en una persona, i acte seguit sona el telèfon i és ella. Penses hauria de parlar amb aquell individu i surts de ca teva i una mica més vos tropessau., i d'altres on, perquè ocorrin s'han de posar infinites variants d'acord. No parlaré de l'aura i de la càmera Kirliam, fet físic que portà a reconèixer, als

científics i professionals que la negaven, la seva existència, un cop la veren fotografiada. Sempre passa el mateix amb les avantguardes, que són perseguides pels que mantenen les versions i/o visions oficials.

Afirmar per exemple Galileo Galilei que la terra és movia i anar en contra de la teoria geocèntrica a la que donava suport l'Església Catòlica, i la seva teoria fou perseguida pel Sant Ofici (Inquisició) tant que el 22 de juny de 1633, al convent dominicà de Santa Maria sopra Minerva, Roma, s'emeta la sentència: Galileu és condemnat a la presó de per vida (pena immediatament commutada per residència de per vida per Urbà VIII) i la seva obra és prohibida. Casos semblants ens trobaríem molts, inclusiu que ho pagaren amb la seva vida com Miguel Servet i la seva teoria sobre la circulació de la sang.

Podem negar les lleis, que en un principi no podem donar-li una explicació, però això no eximeix que ens afectin. Podem negar la llei de la gravetat, malgrat estigui més que prou comprovada, però si un és fot des d'un tercer pis, aquesta llei, li agradi o no, la reconegui o no, no li farà cap favor, i s'estamparà al terra. Vull a dir que la llei de la sincronia, desconeixem el seu funcionament, però existeixen situacions que per la qüestió de possibilitats, no es pot afirmar en absolut que han ocorregut per simple casualitat.

Acab l'article amb la meua condemna més rotunda per aquesta colla d'assassins i delinqüents comuns que han tornat sembrar el terror i la mort a Palma Nova. També vull donar el condol de cor a les famílies i amics d'aquests dos joves guàrdies civils que han mort assassinats per aquests malparits, que no es mereixen ni el nom de persones. Són tarats mentals, de cor i d'ànima, ells i tots els que els hi donen suport. No vull ni escriure les seves sigles. Ja que tots sabem qui són.

Josep Bonín

